

iar „râurii“ nu mai înfloresc, cum înfloriau altă dată...

Ar fi vremea să ni mai păstrăm din binecuvântatul drob de aur, pe care un Dumnezeu darnic l-a dat unui popor ales, a cărui vertebră etnică își respiră rădăcinile de o parte și de alta a Carpaților, ca să sugă noi puteri din Dunăre, Mare, Nistru și Tisa ..

Dumitru Berciu.

Greierul și Furnica

— Fabulă —

*La Furnică în hambare
Bunătași și 'mbielșugare;
Ea sătulă de 'mbuibare,
Greieru, 'nghețat pe-afară,
Nu mâncase de-astă vară.*

*Era tocmai după masă,
Când Furnica, digerând
Și căscând din când în când,
Devenise generoasă.
Greierul fu deci chemat,
Presintat
Și cu resturi ospătat :
Masă bună, 'mpărătească,
Pentru Greier...*

*Și el vru să mulțamească
Și să plece. Dar Furnica
Zise: „O, pentru nimica!
Ni-ați făcut plăcere... Stați,
Poate vreți să ni cântați“.*

*Și, obligat,
El a cântat...
Și de-atunci — în fiecare
Zi — cânta pentru mâncare.*

*Dar pe când Furnica, tot mai grasă,
Adormia în fiecare după-masă,
Greierul, cu toată îmbuibarea,
Se usca, văzându-l pe picioare...:*

Sufletu-și vânduse, nu cântarea!

Constanța N. Eremie.